

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně:

I. R.

státní příslušnost Uzbekistán

trvale bytem U.

zastoupená Mgr. Tomášem Císařem, advokátem

sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2019 č.j. CPR-7567-7/ČJ-2018-930310-V237

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 1. 2018 č.j. KRPA-378940-28/ČJ-2017-000022, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), v délce 18 měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. V podané žalobě žalobkyně namítala, že správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci. Uložené opatření je nepřiměřené a i délka uloženého opatření byla vyměřena neadekvátně okolnostem případu. V této souvislosti žalobkyně poukázala na to, že se ke správnímu orgánu dostavila dobrovolně; nikdy neměla v úmyslu porušovat právní předpisy České republiky, pouze neporozuměla zcela správně předchozímu rozhodnutí. Správní orgán měl možnost přistoupit i k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti a umožnit žalobkyni dobrovolné opuštění území ČR. Žalobkyně dále vyslovila nesouhlas s tvrzenou generalizací situace občanů Uzbekistánu, ačkoliv správní rozhodnutí má být přísně individuální.
3. Žalobkyně rovněž uvedla, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života. Nebyla dostatečně posouzena otázka možnosti vycestování. Žalobkyně je občankou Uzbekistánu a domnívá se, že dosud nedošlo v její domovské vlasti k tak zásadním změnám, které by odůvodňovaly změnu v praxi správních orgánů při posuzování překážek ve vycestování. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost závazných stanovisek. Dle jejího názoru je závazné stanovisko založeno na dokumentu vydaném Ministerstvem vnitra. Je tedy vydáno a potvrzeno vlastní stanovisko tohoto orgánu. Za této situace je žalobkyně nepovažuje za dostatečně objektivní. Podle názoru žalobkyně je rovněž lhůta stanovená pro opuštění území nepřiměřeně krátká. V poskytnuté dvacetidenní lhůtě (žalobkyně měla patrně na mysli lhůtu 15 dnů, pozn. Městského soudu v Praze); dle jejího názoru není možné realizovat tento úkon. Vyhoštění uložené v délce jednoho roku (žalobkyně měla patrně na mysli 18 měsíců, pozn. Městského soudu v Praze) není rovněž dostatečně a přezkoumatelně odůvodněno. Doba vyhoštění je dle názoru žalobkyně nepřiměřená délce nelegálního pobytu. Žalobkyně z uvedených důvodů navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň žádala, aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení.
4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil a setrval na stanovisku, které zaujal v napadeném rozhodnutí. Odkázal na odůvodnění tohoto rozhodnutí s tím, že námitky uvedené v žalobě jsou obdobné jako námitky v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný neshledal ve svém postupu pochybení, a proto navrhl zamítnutí žaloby.
5. Ve správním spise se nacházejí především následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 10. 2017 č.j. KRPA-378940-1/ČJ-2017-000022, úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 10. 2017 č.j. KRPA-378940-9/ČJ-2017-000022, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 17. 10. 2017 č.j. KRPA-378940-11/ČJ-2017-000022, protokol správního orgánu prvního stupně o výsledku účastníka správního řízení ze dne 17. 10. 2017 č.j. KRPA-378940-13/ČJ-2017-000022, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 5. 2016 č.j. KRPA-201235-17/ČJ-2016-000022 včetně prohlášení o vzdání se práva na odvolání, vyjádření žalobkyně ze dne 29. 10. 2017, protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 26. 5. 2016 č.j. KRPA-201235-/ČJ-2016-000022, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 11. 2017 č. ZS38281, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 20. 7. 2017 č.j. 107321/2017-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a o návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, vyjádření žalobkyně ze dne 13. 11. 2017, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 1. 2018 č.j. KRPA-378940-28/ČJ-2017-000022, odvolání žalobkyně ze dne 1. 2. 2018 a doplnění odvolání ze dne 12. 2. 2018,

závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 11. 2. 2019 č.j. MV-122121-2/OAM-2018, informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci v Uzbekistánu ze dne 15. 5. 2018, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2017 č.j. 119896/2017-LPTP, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2019 č.j. CPR-7567-7/ČJ-2018-930310-V237.

6. Dne 10. 6. 2019 se před Městským soudem v Praze konalo jednání. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce setrvala na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalovaný, ač řádně předvolán, se k nařízenému jednání bez omluvy nedostavil.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že s žalobkyní bylo již dříve vedeno řízení o správním vyhoštění. Podle protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 26. 5. 2016 žalobkyně mimo jiné uvedla, že do České republiky přicestovala dne 25. 10. 2012 letadlem přímou linkou z Uzbekistánu. Chtěla vycestovat do Polska, ale během její návštěvy se situace změnila a kamarádka onemocněla, žalobkyně jí chtěla pomoci, a proto u ní nějaký čas zůstala a starala se o ni. Potřebovala peníze na život v České republice, a proto si sehnala práci jako uklízečka. Nabídli jí stálou práci pod podmínkou, aby si zařídila české vízum. V práci potkala nějakého M., který jí řekl, že za poplatek jí české vízum vyřídí. Žalobkyně zaplatila 22.000 Kč a dala mu svůj cestovní doklad, poté ho asi půl roku neviděla. Když mu volala, měl telefon vypnutý. Za měsíc přišla do práce nějaká žena, kterou žalobkyně nezná, vrátila jí cestovní doklad, ale bez českého víza. M. již nikdy neviděla. Žalobkyně tak zde zůstala bez peněz i platného pobytu. Byla si vědoma, že je zde bez platného pobytu, ale vzhledem k tomu, že nerozumí česky, se bála tuto situaci řešit. Snažila se najít si nějakou práci, aby měla nějaké finanční prostředky na pobyt v České republice. Starala se zde o starou paní, které uklízela, vařila a celkově o ni pečovala. Žalobkyně uvedla, že v České republice nemá žádné příbuzné, celá její rodina žije v Uzbekistánu. Nemá zde žádné pohledávky, nesdílí společnou domácnost s občanem EU. V Uzbekistánu vlastní byt, v současnosti v něm žijí její dva synové. Ve vycestování jí nic nebrání. Nemá tam žádné potíže. Chce dobrovolně vycestovat do Uzbekistánu a nemá s tím žádný problém. Nechtěla se zde nikdy dostat do neoprávněného pobytu, ale stalo se. Měla zájem situaci řešit, ale vzhledem k jazykové bariéře a strachu z policie to bohužel neučinila. Je si vědoma toho, že je zde neoprávněně. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 5. 2016 č.j. KRPA-201235-17/ČJ-2016-000022 bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze umožnit žalobkyni vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování byla stanovena na 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že na žalobkyni se vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně dle tohoto

rozhodnutí pobytový režim na území České republiky porušila tím, že ode dne 10. 9. 2013 do dne 26. 5. 2016 pobývala neoprávněně na jejím území. Žalobkyně podle správního spisu podepsala prohlášení o vzdání se práva na odvolání dne 26. 5. 2016, čímž toto rozhodnutí téhož dne nabylo právní moci.

9. Dne 17. 10. 2017 se žalobkyně dobrovolně dostavila ke správnímu orgánu prvního stupně a uvedla, že nemá platný pobyt. Podle předloženého cestovního dokladu žalobkyně měla maďarské vízum platné od 8. 10. 2017 do 17. 10. 2017, platné na 8 dní a 1 vstup. Žalobkyně přicestovala dne 9. 10. 2017. Dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, byla žalobkyně zajištěna. Dne 17. 10. 2017 bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. a dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Při výsledku dne 17. 10. 2017 žalobkyně před správním orgánem prvního stupně odmítla vypovídat. Ve vyjádření ze dne 29. 10. 2017 žalobkyně uvedla, že i přes možnost podat si žádost o vízum na strpění v roce 2016 žalobkyně toto neučinila, neboť její matka byla v Uzbekistánu vážně nemocná a potřebovala její péči. Žalobkyně dodala, že při dopravní nehodě přišla o své tři nezletilé děti (trojčata) v roce 2010 (to žalobkyně uvedla již v předchozím správním řízení ve věci správního vyhoštění) a v souvislosti s dopravní nehodou zemřel i její manžel. Po svém návratu do Uzbekistánu žalobkyně již nesehnala žádné zaměstnání, kdy jí byly uváděny dle jejího názoru zástupné důvody a kdy hlavním důvodem bylo dle jejího názoru to, že pobývala nelegálně mimo Uzbekistán po delší čas. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 11. 2017 č. ZS38281 vycestování žalobkyně do Uzbekistánu je možné. Ve svém vyjádření ze dne 13. 11. 2017 žalobkyně především vznášela námitky proti obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 1. 2018 č.j. KRPA-378940-28/ČJ-2017-000022 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, byl dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání. V rámci odvolacího řízení ministr vnitra vydal závazné stanovisko ze dne 11. 2. 2019 č.j. MV-122121-2/OAM-2018, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 11. 2017 č. ZS38281 a bylo konstatováno, že vycestování žalobkyně do Uzbekistánu je možné. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 4. 2019 č.j. CPR-7567-7/ČJ-2018-930310-V237 bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

12. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
13. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. V § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců je stanoveno:
*„(1) Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
16. Městský soud v Praze hodnotil námitku žalobkyně, podle níž bylo porušeno ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), neboť správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
17. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je pak správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
18. V případě, že správní orgán ukládá povinnost, je tedy nad rámec obecného pravidla o zjišťování skutkového stavu věci povinen zjišťovat i skutečnosti ve prospěch účastníka řízení. Toto řízení je tedy ovládáno zásadou vyšetřovací a zásadou nestranného přístupu. Správní orgán v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011 č.j. 5 As 7/2011-48, publ. pod č. 11/2011 Sb. NSS).

19. Městský soud v Praze v posuzované věci shledal, že správní orgány uvedené povinnosti splnily a zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž zjišťovaly rovněž skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně (např. skutečnost, že žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně krátkou dobu, od 17. 10. 2017, srov. např. s. 8 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Správní orgány se předně zabývaly otázkou, zda v daném případě byly naplněny předpoklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, stejně jako důvody, pro které by nemohla být žalobkyně vyhoštěna (§ 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců).
20. Přestože se žalobkyně ke správnímu orgánu prvního stupně dostavila dobrovolně, při svém výslechu účastníka správního řízení dne 17. 10. 2017 na otázky správního orgánu odmítla odpovídat, včetně otázek týkajících se rodinného a soukromého života. V průběhu správního řízení pak žalobkyně nenamítla žádnou konkrétní okolnost, z níž by bylo možno dovodit, že správním vyhoštěním dojde k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Naopak z vyjádření ze dne 29. 10. 2017 je zřejmé, že dvě děti i matka žalobkyně žijí v Uzbekistánu. Správní orgány se dostatečně zabývaly přiměřeností formy zvoleného opatření i délkou uloženého správního vyhoštění.
21. Soud se nedomnívá, že by správní orgán náležitě nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností. Žalobkyně sama nepopřela, že na území poté, co jí skončila platnost víza, pobývala bez oprávnění k pobytu. Přitom jak vyplývá i z předcházejícího rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně ze dne 26. 5. 2016 č.j. KRPA-201235-17/ČJ-2016-000022 (v právní moci ode dne 26. 5. 2016), i v minulosti se žalobkyně dopustila porušení právních předpisů České republiky, neboť pobývala neoprávněně na jejím území ode dne 10. 9. 2013 do dne 26. 5. 2016 (tedy více než dva roky a osm měsíců). V nyní posuzované věci se pak žalobkyně dostavila spolu se svým právním zástupcem ke správnímu orgánu dobrovolně jen krátce poté, co skončila platnost jejího víza, protože je zřejmá účelovost jejího jednání. Z uvedeného je zřejmé, že v případě žalobkyně byl naplněn důvod uložení správního vyhoštění jak dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců, tak s ohledem na její předcházející závažné protiprávní jednání i dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. téhož zákona.
22. Zdejší soud konstatuje, že správní orgány obou stupňů se posuzovanou věcí zabývaly dostatečně a přezkoumatelným způsobem; jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobkyně; v tomto ohledu proto nelze přijmout ani argumentaci žalobkyně, podle níž správní orgány uplatnily „kolektivní odpovědnost“. Správní orgány pouze upozornily na obdobná účelová jednání ze strany státních příslušníků Uzbekistánu, kteří se pokoušeli obdobným způsobem obejít zákon (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č.j. 1 Azs 416/2017-29 či ze dne 27. 9. 2018 č.j. 8 Azs 176/2018-32); tato skutečnost však nebyla jediným důvodem, pro nějž přistoupily správní orgány k uložení správního vyhoštění. Žalobní námitka není pro uvedené důvodná.
23. Zdejší soud se dále zabýval námitkou, podle níž správní orgány dostatečně neposoudily možnost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Ani tuto námitku neshledal důvodnou.
24. Správní orgány v daném případě dostaly své povinnosti. Jak je již shora uvedeno, zabývaly se dostatečně otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně z

hlediska kritérií požadovaných ustálenou judikaturou (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2017 č.j. 5 Azs 261/2016-38). Hodnotily přitom jak povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu žalobkyně na území České republiky, tak i dobu, jež uplynula od porušení právních předpisů. Tato kritéria posoudily správní orgány jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, přičemž za použití principu proporcionality poměřovaly zájmy žalobkyně s protichůdným veřejným zájmem. Městský soud v Praze ve shodě s nimi uzavírá, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, tento zásah je však vzhledem ke zjištěným skutečnostem legitimní a přiměřený, a to již s ohledem na zjevnou účelovost jednání žalobkyně i její závažné porušování českých právních předpisů v minulosti. Z uvedených důvodů veřejný zájem na tom, aby se na území České republiky pohybovali pouze cizinci s příslušným pobytovým oprávněním, převážil nad blíže nespecifikovaným zájmem žalobkyně na ochraně soukromého a rodinného života (soud podotýká, že děti i matka žalobkyně se nacházejí na území Uzbekistánu, přičemž žalobkyně nenamítla žádnou konkrétní okolnost, pro kterou by bylo možno uzavřít, že její správní vyhoštění by představovalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života). Stejně tak z uvedených důvodů soud neshledal přijatou formu opatření (uložení správního vyhoštění) nepřiměřenou. Soud dále podotýká, že již v rozsudku ze dne 28. 4. 2005 č.j. 2 Azs 107/2005-60 Nejvyšší správní soud vyložil, že správní vyhoštění ve smyslu § 118 odst. 1 je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval, nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, nýbrž správním rozhodnutím, opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 125/2004-54 nebo č.j. 5 Azs 94/2005-52). V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění, pročež správní orgány nepochybily uložením správního vyhoštění žalobkyni.

25. Co se týče otázky přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č.j. 10 Azs 181/2016-44, kde je mimo jiné uvedeno: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č.j. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 A 139/2002-46).“* Skutečnost, že stanovení délky správního vyhoštění je projevem správního uvážení správních orgánů, pak plyne i z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 19. 5. 2017 č.j. 7 Azs 98/2017-26 či ze dne 27. 7. 2017 č.j. 10 Azs 137/2017-27).
26. Zdejší soud pak neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 5 let [srov.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

§ 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 18 měsíců se tak pohybuje v dolní polovině (ve výši třiceti procent) zákonem stanovené maximální doby. Na této skutečnosti nic nemění ani žalobkyni poukazovaná krátká délka neoprávněného pobytu na území České republiky, zvláště když z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně již v minulosti pobývala na území České republiky neoprávněně po značně dlouhou dobu (více než dva roky a osm měsíců), a že jednání žalobkyně (dostavení se ke správnímu orgánu krátce po skončení platnosti víza) bylo zjevně účelové. Zdejší soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č.j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince za neoprávněný pobyt na území České republiky i v řádu několika hodin. Žalobní námitka o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění tak není důvodná. Správní orgány se přitom délkou správního vyhoštění žalobkyně zabývaly dostatečně, protože jejich rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná.

27. Za důvodné nepovažuje soud ani námitky žalobkyně týkající se možnosti jejího vycestování z území České republiky. Skutečnost, že ministr vnitra vycházel při vypracování závazného stanoviska z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, sama o sobě nezakládá obsahové nedostatky či neobjektivitu samotného závazného stanoviska. Za situace, kdy žalobkyně nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti spatřuje v tom, že jsou perzekvováni občané neoprávněně pobývající v zahraničí, je pro posouzení věci podstatné, že z předmětného závazného stanoviska vyplývá, že občanům Uzbekistánu navracejícím se do vlasti nehrozí žádné sankce, přičemž nehraje roli platnost výjezdního štítku. Rozhodující je platnost pasu nebo certifikátu k návratu do vlasti. Návrat po vypršení platnosti výjezdního štítku nezakládá trestný čin nezákonného překročení hranice a legislativa nepředpokládá žádné sankce (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018 č.j. 4 Azs 242/2018-37). Žalobkyně své tvrzení, že závazné stanovisko neodpovídá realitě v Uzbekistánu, žádným způsobem nedoložila. Z uvedených důvodů nic nebrání vycházet z obsahu závazného stanoviska při posouzení věci. Nadto soud doplňuje, že při zpracování závazných stanovisek příslušné orgány vycházely nejen ze zprávy OAMP, jak namítala žalobkyně, nýbrž i z informací Ministerstva zahraničních věcí ze dne 20. 7. 2017 č.j. 107321/2017-LPTP a ze dne 22. 11. 2017 č.j. 119896/2017-LPTP.
28. Pokud jde o délku lhůty, která byla žalobkyni stanovena k opuštění území, zdejší soud uvádí, že zvolená délka patnácti dnů (přičemž maximální doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců činí šedesát dnů) je zcela standardní, jak je zdejšímu soudu známo z jeho vlastní činnosti; jedná se pak o více než dvojnásobek minimální zákonem stanovené sedmidenní lhůty. Jestliže žalobkyně naznačovala, že obstarání jízdenky a zařízení dalších (s výjimkou ukončení nájmu bytu blíže nespecifikovaných) záležitostí není možné realizovat v patnáctidenní lhůtě, soud podotýká, že obstarání jízdenky je záležitostí několika málo desítek minut, nanejvýše hodin, přičemž i učinění právního jednání směřujícího k ukončení nájemní smlouvy není nikterak obtížnou a dlouhotrvající činností. Žalobkyně navíc měla a mohla již při příjezdu do České republiky počítat s tím, že z jejího území bude muset v nejbližších dnech vycestovat (platnost jejího maďarského víza činila toliko 8 dnů) a není zřejmé, proč by měla žalobkyně uzavírat dlouhodobou nájemní smlouvu. Pokud tak učinila, jde to pouze k její tíži.
29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. června 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně